

LA NINA I EL BALANCI

L'última cosa que vaig agafar en sortir de casa va ser el Panamà Montecristi. Feia cent anys que el tenia, el vaig portar del Perú o de Colòmbia, no ho recordo bé, però encara feia olor a oli de llinosa i a mil aventures que mai explicaria.

Des de casa estant, per la finestra, podia veure el llit de la riera que baixava de les Gavarres fins a la Torre Valentina, amb l'aigua justa per fer créixer quatre canyes.

Un desig irrefrenable em va fer sortir de casa, m'urgia a buscar la platja i l'aire fresc que havia de retornar-me la vida.

Però en travessar el llinar em vaig trobar dins una cabana llòbrega, amb el sostre encrostat i olor d'aigües mortes, i encara que a fora el sol lluia sobre un cel transparent, l'atmosfera arran de terra era viscosa, de gelatina de falgueres i escuma de cargolins.

No se sentia cap soroll, ni raucar de granotes ni murmuri d'ocells, només el silenci enganxós que, com una capa de rovell, humitejava tota la meva pell.

Des de la finestra veia on es trobava l'escàs cabal adormit amb la llera fangosa, i allà va ser on em va semblar veure un enorme llangardaix. Semblava un unicorn reptant.

M'hi vaig fixar millor, era una persona arrossegant-se pel llot. Es va alçar mandrosament i donant-me l'esquena, va quedar contemplant el pla de l'aigua que, en la llunyania, es fonia amb la boira.

Com un brot de nenúfar va aparèixer un altre unicorn que també es va transformar en humà. Alçant-se, indolent, va quedar al costat de l'altre contemplant l'espai obert.

M'hi vaig acostar mostrant-los la meva presència, però no es van immutar, van seguir hieràtics amb la mirada perduda. La humitat era tangible i agressiva i, com una heura verinosa, intentava penetrar en les entranyes.

Em dirigí de nou a la cabana i vaig esguardar el seu interior des de la finestra.

Ara semblava radiant, neta i il·luminada. Vaig entrar. Hi havia un balanci amb una nina vestida amb el color pàl·lid de la rosa. No vaig poder resistir-me a la seva bellesa i la vaig alçar i, després d'abraçar-la, la vaig dipositar a terra. Jo em vaig acomodar al balanci, i tancant els ulls vaig gronxar-me intentant evocar qualsevol altre temps. Era inútil, el meu cervell projectava imatges a la velocitat del llamp sense donar-me ocasió de retenir-ne cap, se m'escapaven com els meus pensaments.

La llum de l'exterior colpejava els meus ulls. Vaig allargar la mà i vaig aconseguir tancar la cortina estampada de flors. Al davant tenia a una noia vestida amb una camisa de dormir. Era rossa, amb uns ulls d'un blau acerat que es clavaven a la meva retina,

penetrant fins al més profund de la meua raó. Feia olor de pell verge, a puresa desconeguda.

Jo conservava entre les meves mans el barret. L'hi vaig oferir. Ella va somriure i el va prendre entre les seves.

—Gràcies papa— i em va fer un petó a la galta.

—Jo no sóc el teu papa— li vaig dir amb un cert neguit.

Va tornar a somriure, però aquell somriure amagava una saviesa que era impròpia de qualsevol persona que no hagués conegut el dolor, l'amor o la vida.

—Sí que ho ets— va afirmar movent el cap.

Ella es va asseure a terra tot jugant amb el barret.

Em vaig aixecar i em dirigí cap a la porta. Aquella habitació s'havia convertit en el saló de la meua infància. Vaig treure una pipa de la butxaca de la jaqueta i la vaig observar com si no l'hagués vist mai. La vaig dipositar a terra, al costat del balanci.

—Puc? — preguntà ella, assenyalant-la.

Li vaig dir que sí, que era per a ella. La va prendre amb afecte i la va anar bressolant com si fos una nina mentre jo m'adormia.

Temps més tard vaig voler tornar a obrir la porta pensant en recuperar aquell espai màgic que mai havia arribat a comprendre.

Ara el barret l'havia perdut, i entre les mans duia un bastó de canya amb l'empunyadura de plata. Rere la porta hi seguia la cabana humida amb el sostre escrostonat i el terra de taulons corcats. La finestra estava trencada i les cortines, esfilagarsades, penjaven fetes miques. Recordava haver vist un balanci i una preciosa nena que m'havia confós amb el seu pare. Ara no existia res d'això, només un imprecís record.

Vaig creuar l'estança decidit, fins a sortir per la porta posterior. El paisatge havia canviat, una catifa de gespa entapissava el terreny fins a l'embarcador de fusta lluent que definia el marge de la platja. Dues barquetes hi estaven amarrades, una blava i l'altra blanca.

L'entorn del jardí estava vestit amb rosers, esbarzers de gessamí i tanques de neret. Un parell de til·lers donaven ombra a la porxada on es balancejava una jove en el vell balanci que recordava haver vist.

El jardí feia olor de flors i l'aire transportava la fràgil tebiesa de l'aigua.

—Ets tu? —li vaig preguntar estúpidament.

—Sí pare. No em recordes?

—No ho sé filla, no ho sé.